

Forfatter: Brorson, Hans Adolph

Titel: Udrag fra Svane-Sang ; Lissabon ; Mindre digte ; Prosaskrifter ; Tillæg : Paul Diderichsen: Filologisk redegørelse. Arthur Arnholtz: Brorsons vers- og sangkunst. - 1956

Citation: Brorson, Hans Adolph: "Svane-Sang ; Lissabon ; Mindre digte ; Prosaskrifter ; Tillæg : Paul Diderichsen: Filologisk redegørelse. Arthur Arnholtz: Brorsons vers- og sangkunst. - 1956", i Brorson, Hans Adolph: *Svane-Sang ; Lissabon ; Mindre digte ; Prosaskrifter ; Tillæg : Paul Diderichsen: Filologisk redegørelse. Arthur Arnholtz: Brorsons vers- og sangkunst. - 1956*, 1951-56, s. 529. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-brorson03grval-shoot-idm140139952756496/facsimile.pdf> (tilgået 13. marts 2024)

Anvendt udgave: Svane-Sang ; Lissabon ; Mindre digte ; Prosaskrifter ; Tillæg : Paul Diderichsen: Filologisk redegørelse. Arthur Arnholtz: Brorsons vers- og sangkunst. - 1956

Det skal ikke nægtes, at undersøgelsens resultater er blevet under forventning. Brorsons benyttelse af enkelte melodiforlæg er nok sandsynliggjort, men alt i alt er vi kun næst til en usikker mosaik. Freylinghausens melodier slår ikke til over for hans stroferigdom; Sperontes' har han vel kendt, men brugt langt sparsommere af, end jeg tidligere troede. Og over for mange af de interessanteste former står vi stadig på bar bund. Det gælder som sagt 26 strofer (resp. grupper), heriblandt de dejlige til »Kærligheden kunde« (10), »Hvad est du dog skøn« (31), »Solskivvens streg« (55) og »O blide stad« (68). Det gælder dialogen som »I arme kvinder« (13) og »Hvad ser min Sulamith« (49), herunder også de levende ekkorim »Men Jesus mig ej yunker nu« (27) og »Min syster har det mageligt« (28). Det gælder yderligere de fleste af de djærv, spændende marcher, »Påskemorgens« (14), »Guds són har gjort mig fri« (34), »I hælen sværdet følgere« (41), »Frisk, Sion, på vor vagte« (54) og »Langt oven for den lågesky« (59) — og endelig den bevægede, fuldt udformede kantate »Er han borte, al min øje« (24). Man kunne fristes til at spørge, om vi dog trods alt ikke skulle have nogle læsedigte for os, som »måske i tiden kunne tiltrække sig en tonekunstners opmærksomhed« (A. Winding Brorson, nærv. udg. III, 12). Alt tyder imidlertid imod det — A. W. Brorsons egne ord om »et sammenhængende cantat« (anf. st.) og kronvidnet herom, Sv. 24, der netop er formet som en fuldt udskrevet libretto med gentagelsesdele etc., ikke som skiltse eller »frie vers«¹⁾. Man må da trøste sig med, at det træsle arbejde, som her er gjort (og som i og for sig bør forstås), *midte* og *må* gøres, før man tør slå sig til ro med, at kun et større, samlet, egentligt noderfund vil kunne løse »Svanesangens melodiproblemer. Finn Viderg fremsatte i 1943 den tanke, at Brorson (måske fra sine brøders eller venners studieophold i Tyskland) skulle have haft en særlig luthbog at spille efter, hvis stykker han så havde digtet til. Denne hypotese er nu i og for sig mere sandsynlig end dengang. Skulle man lede efter den slags, var det vel rimeligt — om mulighed gaves derfor — at begynde med de bevarede papirer fra Stubs tid på Valdemarslot.

¹⁾ Jf. mit bemærkning mod Vilh. Andersen og Hans Brix i Da. kirkesangs års-skrift 1943, s. 60, note 1.